

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BẢY**CẮT MÁU CỨU NGƯỜI LỆNH HỒ XUNG KIẾT LỰC**

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu lật đật cởi trói cho hắn rồi nói:

- Chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn thiếu nữ trên giường hỏi:

- Bệnh của lệnh ái liệu có biến hóa gì không?

Lão Đầu Tử đáp ngay:

Không sao đâu. Dù có biến hóa thì ... thì cái đó ... hồi ời...

Miệng lão lấp bắp mãi không biết nói thế nào. Lão mời Lệnh Hồ Xung và Tổ Thiên Thu ra sảnh đường ngồi, rót ba bát rượu, lại lấy hoa quả cùng rau đậu làm đồ nhắm. Lão kính cẩn nâng bát rượu lên mời Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bưng bát rượu lên hớp một hớp thì thấy mùi vị thanh lương so với 16 thứ mỹ tửu ở dưới thuyền thì thật kém xa khác nhau nhưng so với chung rượu Tổ Thiên Thu đã bỏ thuốc vẫn còn ngon hơn gấp mười.

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử! Lão ngu muội hồ đồ đắc tội cớ công tử. Chao ôi! ... cái đó... thật là ...

Vẻ mặt lão vô cùng sợ sệt, không biết dùng từ ngữ gì để biểu lộ được tấm lòng hối hận.

Tổ Thiên Thu nói:

Lệnh Hồ công tử là đại nhân có độ lượng bao dung không trách lão đâu. Vả lại thứ thuốc tục mệnh bát hoàn đó mà công hiệu bỏ ích cho thương thế Lệnh Hồ công tử thì lão lại là người có công lớn.

Lão Đầu Tử nói:

- Cái đó ... cái đó ... công lao tiểu lão không dám kể. Tổ hiền đệ! Nếu có thể thì là công của hiền đệ.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Ta lấy tám viên thuốc của lão, e rằng làm hại Tiêu Di cô nên có chút nhân sâm này để gỡ lại.

Lão nói xong cúi xuống lấy chiếc giỏ tre mở nắp lấy từng nắm nhân sâm ra, lớn nhỏ đủ cỡ. Tất cả đến chín mười cân.

Lão Đầu Tử nói:

- Lão đệ đi đâu mà lấy được nhiều nhân sâm thế?

Tổ Thiên Thu cười đáp:

Dĩ nhiên là vay ở tiệm thuốc.

Lão Đầu Tử cười ha hả nói:

Lại chuyện Lưu Bị mượn Kinh Châu, chẳng biết đến bao giờ mới trả?

Lệnh Hồ Xung thấy Lão Đầu Tử tuy miễn cưỡng niềm nở tiếp khách mà không sao dấu nổi nỗi buồn hiện ra ở cặp lông mày, liền nói:

- Lão tiên sinh! Tổ tiên sinh! Hai vị muốn trị bệnh cho văn bối tuy vì lòng tốt, nhưng một vị phải lừa gạt, một vị trong lòng sâu muợn, không thể qua mắt tại hạ được...

Lão, Tổ hai người vội đứng lên xá dài đồng thanh:

- Lệnh Hồ công tử! Lão phu tội đáng muôn thác! Tội đáng muôn thác! Bất luận công tử trừng phạt thế nào lão phu cũng vui lòng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ có chỗ chưa hiểu xin nói thẳng ra. Hai vị nể mặt ai mà kính trọng tại hạ như vậy?

Hai lão đưa mắt nhìn nhau. Tổ Thiên Thu đáp:

- Công tử gia. Dĩ nhiên công tử biết rồi. Bọn lão phu không dám nhắc đến danh tự vị đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ chưa biết thiệt.

Hắn tự hỏi:

- Phải chăng người này là Thái sư thúc tổ hay Bất Giới đại sư? Chẳng lẽ lại là Điền Bá Quang hay Lục Trúc Ông?

Hắn suy nghĩ mãi và cảm thấy dường như không có lý.

Tổ Thiên Thu nói:

- Công tử gia! Công tử hỏi chuyện này thì Tổ mỡ cùng Lão huynh cả hai người nhất định không trả lời được. Đại công tử có hạ sát lão phu cũng đành chịu chứ không dám nói. Trong thâm tâm công tử gia đã tự hiểu rồi, hà tất còn phải ép buộc bọn lão phu phải nói ra ngoài miệng?

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói kiên quyết, hiển nhiên dù căn vặn đến đâu họ cũng không chịu nói ra. Chàng liền thần nhiên đáp:

- Được rồi! Các vị không chịu nói thì nộ khí trong lòng tại hạ không thể tiêu tan được. Lão tiên sinh! Tiên sinh trối tại hạ vào ghế lại hăm dọa tại hạ làm cho táng đờm kinh hồn. Bây giờ tại hạ muốn trối hai vị lại. Không chừng như vậy cũng chưa đủ nguôi giận, phải lấy dao nhọn khoét tâm can hai vị ra mới hả.

Hai lão đưa mắt nhìn nhau đáp:

- - Công tử gia muốn làm gì thì làm, bọn lão phu không dám phản kháng.

Lão Đầu Tử nói rồi đi lấy hai chiếc ghế và bảy tám sợi dây thừng. Đoạn lão đưa hai tay ra đằng sau nói:

Xin công tử cột lại!

Hai lão trong bụng đều nghĩ thầm:

- Chưa chắc chàng thanh niên này muốn trối mình thật cho hả giận, chắc chàng ta chỉ đùa mình một chút.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Xung trối hai lão lại thật sự rồi cầm thanh đao nhọn của Lão Đầu Tử giơ lên nói:

- Nội lực tại hạ đã mất hết. Không thể phóng ngón tay điểm huyết được. Tại hạ đành phải dùng đao này để phong tỏa huyết đạo của hai vị.

Hắn nói xong xoay thanh đao lại, dùng chuôi đao điểm vào các huyết: Thiên Trụ, Hoàn khiêu, Thiếu hải trong người hai lão.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu ngơ ngác nhìn nhau rất lấy làm kỳ và trong lòng không khỏi sợ sệt. Họ không hiểu Lệnh Hồ Xung có dụng ý gì?

Bỗng nghe Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị hãy ở lại đây chờ ta một lúc.

Hắn nói đoạn trở gót ra đi khỏi sảnh đường. Lệnh Hồ Xung cầm thanh đao nhọn đến ngoài phòng thiếu nữ, hắng giọng một tiếng rồi gọi:

- Lão... à quên Tiêu Di cô nương! trong người cô thế nào?

Hắn toan gọi Lão cô nương nhưng nghĩ lại cô gái còn nhỏ, tuy cô họ Lão nhưng kêu bằng Lão cô nương thì không ổn. Hắn nghe Tổ Thiên Thu kêu bằng Tiêu Di cô nương, nên cũng gọi thế.

Tiêu Di cô nương chỉ ậm ừ không trả lời.

Lệnh Hồ Xung vén màn chạy vào nhà thì thấy cô bé ngồi nhòm dây tựa vào một đồng chân đệm, nửa mê nửa tỉnh. Cặp mắt hé mở.

Lệnh Hồ Xung tiến gần lại hai bước, thấy mặt nàng da bóng rộm. Dưới làn da trắng như tuyết để lộ từng đường gân xanh, từng chùng như trông rõ cả máu chảy trong huyết quản.

Trong phòng tĩnh mịch không một tiếng động, không khí cũng im phăng phắc từng chùng máu tươi trong người chàng từng giọt một ngưng kết lại. Cô thở ra một hơi lại phải nghỉ lại một lúc.

HX thở dài sườn sượt nghĩ bụng:

- Cô bé này còn sống được. Ta uống lầm mất linh đan diệu dược mà thành ra hại tới đời sống của cô. Chính ta đang mong chết thì sống thêm mấy bữa hay chết trước mấy ngày cũng chẳng khác gì.

Hắn lấy một chiếc bát sứ đặt xuống ghế chìa cổ tay trái ra. Tay phải cầm đao cửa vào cổ tay trái một nhát. Máu tươi tuôn ra như suối.

Lệnh Hồ Xung thấy chậu nước mà Lão Đầu Tử đem đến lúc trước còn bốc hơi nghi ngút. Hắn liền đặt thanh đao nhọn xuống. Tay phải vớt nước nóng đổ vào vết thương để cho máu khỏi đông lại. Chỉ trong khoảnh khắc, máu tươi chảy ra được lưng bát.

Tiêu Di cô nương đang lúc mơ màng bỗng ngửi thấy mùi huyết tanh, liền mở bừng mắt thì thấy máu ở cổ tay Lệnh Hồ Xung đang chảy ra. Cô giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng.

Lão Đầu Tử cùng Tổ Thiên Thu ở trong sảnh đường nghe tiếng Tiêu Di cô nương la hoảng, chẳng hiểu Lệnh Hồ Xung làm gì cô. Hai lão ngơ ngác nhìn nhau. Trong lòng có nhiều điều muốn nói mà không ai lên tiếng trước.

Lệnh Hồ Xung thấy bát máu tươi đã sắp đầy, liền bung đến trước giường Tiêu Di cô nương để kê vào tận miệng nàng nói:

- Cô nương uống lẹ đi! Trong máu này có linh dược trị bệnh cho cô nương đó.

Tiêu Di ngập ngừng:

- Ta ... sợ. Ta không uống.

Lệnh Hồ Xung bị chảy mất một bát máu rồi. Đầu óc hấn đăm ra hoang mang. Tứ chi bải hoải, hấn tự hỏi:

- Nếu cô ta sợ không dám uống, chẳng hóa ra mình chảy máu uống công ư? Tay trái hấn chụp lấy thanh đao nhọn, quát lên:

- Người mà không uống thì ta đâm chết!

Mũi đao đưa gần tới cổ họng cô bé.

Tiêu Di sợ quá đành há miệng uống bát máu tươi từng hớp một nuốt vào. Mấy lần cô suýt nôn ọe nhưng trông mũi đao sáng loáng cô lại hết hồn, không dám nôn ra.

Lệnh Hồ Xung thấy Tiêu Di uống hết bát máu và vết thương trên cổ tay hấn máu đã đông lại. Hấn tự nghĩ:

- Ta uống "Tục mệnh bát hoàn" của Lão Đầu Tử, bây giờ Tiêu Di có uống một bát máu thì e rằng mới được một phần mười về số lượng chất thuốc. Ta cần phải cho cô uống thêm mấy bát máu tươi, đến khi nào ta không nhúc nhích được nữa mới thôi.

Hấn liền đưa cổ tay phải một nhát để vào miệng bát, được trên lưng bát, hấn lại đưa cô uống.

Tiêu Di chau mày nói:

- Người đừng bức bách ta nữa, ta thật tình không thể uống thêm được.

Lệnh Hồ Xung xẵng giọng:

- Không được thì cũng phải được! Uống cho mau! Uống!

Tiêu Di lắp bắp:

- Người , người làm gì vậy? Người làm thế là tự hại thân mình ư?

Lệnh Hồ Xung nhần nhó cười nói:

- Thân ta bị tổn thương không cần chi hết. Ta chỉ mong người khỏi bệnh.

Đào Chi Tiên và Đào Thực Tiên hai người bị Lão Đầu Tử cột bằng lưới cá. Chúng càng cựa cựa, lưới cá càng thu hẹp lại. Về sau hai người muốn cử động chân tay một chút cũng không được.

Hai lão tuy không cử động được nhưng tai mắt vẫn cực kỳ linh mẫn, miệng không ngớt tranh biện với nhau.

Lúc Lệnh Hồ Xung trối Lão, Tổ hai người rồi, Đào Chi Tiên đoán là hắn sẽ giết người đó, còn Đào Thực Tiên lại chắc chắn hắn sẽ buông tha anh em mình. Ngờ đâu hai người cãi vã nahu hồi lâu mà chẳng ai đoán trúng. Lệnh Hồ Xung lại đi vào phòng Tiêu Di.

Khuê phòng của cô kín mít như bưng. Lệnh Hồ Xung cùng cô nói gì, hai lão bên ngoài chỉ nghe phấp phồng được câu một câu hai.

Đào Chi Tiên, Đào Thực Tiên, Nhạc Bất Quần, Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử cả năm người nội lực đều thâm hậu vô cùng. Thế mà Lệnh Hồ Xung cùng Tiêu Di ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì, không một ai biết rõ. Mỗi người đoán theo một ý nghĩ riêng.

Đột nhiên Tiêu Di kêu thét lên, cả năm người cùng tái mặt.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ Xung là một gã trai trắng vào phòng khuê nữ người ta làm chi?

Đào Thực Tiên nói:

Tam ca nghe đó! Cô bé sợ quá la "Ta...ta sợ" rồi Lệnh Hồ Xung quát "Nếu người mà không.. Ta đâm cho một đao chết liền" Câu gã bảo 'nếu người mà không..' thì là không cái gì?

Đào Chi Tiên đáp:

- Cái đó đâu còn là chuyện tử tế nữa? Dĩ nhiên gã bức bách cô bé phải làm vợ gã.

Đào Thực Tiên cười ha hả nói:

- Ha ha! Thiệt nực cười? Con gái lão người lùn như quả dưa, béo tròn như trái banh, thì dĩ nhiên cũng lùn tịt, cũng mập thù lù. Tại sao Lệnh Hồ Xung lại bức bách cô ả làm vợ được?

Đào Chi Tiên đáp:

- Mỗi người một sở thích riêng. Không chừng Lệnh Hồ Xung chỉ mê ở chỗ cô ta béo tròn béo trọc, vừa thấy cô ta tâm hồn gã đã bay lên mây xanh.

Đào Thực Tiên nói:

- Tam ca nghe đó! Cô ả đang van lơn gã, nói những gì "Người bức bách ta... thiệt ta không chịu được đâu..."

Đào Chi Tiên gật đầu ngắt lời:

- Phải rồi! gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung đang rạo rực tâm hồn gã nói: " Không được thì cũng phải được!... Lẹ đi... mau đi ..."

Đào Thực Tiên hỏi:

- Tại sao Lệnh Hồ Xung lại giục thị "mau đi! lẹ đi!" Mau lẹ cái gì?

Đào Chi Tiên đáp:

- Người không lấy vợ còn là một đồng nam, dĩ nhiên không hiểu được.

Đào Thục Tiên cãi lại:

- Đệ chưa lấy vợ, dễ thường tam ca lấy rồi chẳng? Nói thế mà không biết ngượng.

Đào Chi Tiên tức mình lớn tiếng:

- Người đã biết ta chưa lấy vợ sao còn hỏi:

Bỗng Đào Thục Tiên la hoảng:

- Trời ơi! Lão Đầu Tử! Lệnh Hồ Xung đang áp bức con gái lão phải làm vợ gã. Sao lão thấy thị sắp chết mà không cứu ứng?

Đào Chi Tiên hỏi:

- Ai mượn người can thiệp vào việc người ta? sao người biết cô gái béo mập đó sắp chết mà bảo thị sắp chết mà không cứu ứng?

Lão Đầu Tử cùng Tổ Thiên Thu bị cột vào ghế ngồi, lại bị điểm huyệt. Hai lão nghe tiếng Tiêu Di ở trong phòng la lối và van vãn, thộn mặt ra, ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm thế nào. Trong lòng đang nghi hoặc, hai lão nghe Đào nhị tiên lớn tiếng tranh biện lại càng xao xuyên. Tổ Thiên Thu chỉ lắc đầu quây quây, còn Lão Đầu Tử vừa hổ thẹn vừa tức bực.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh? Việc này không ngăn cản không xong. Ai ngờ Lệnh Hồ Xung lại hiếu sắc đến thế! E rằng y gây ra đại họa.

Hỡi ôi! Con Tiêu Di nhà ta bị hư hoại cũng là việc nhỏ, nhưng... nhưng còn chỗ mất mặt với người ta nữa.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh hãy lắng tai nghe! Con Tiêu Di đối với Lệnh Hồ Xung đã có tình ý rồi đó: Y bảo "Người làm như vậy là tự hại thân mình" Lệnh Hồ Xung nói sao, lão có nghe thấy không?

Lão Đầu Tử đáp:

- Gã bảo "Thân ta tổn thương không cần chi hết, ta chỉ cầu cho người khỏi bệnh" Mẹ cha nó! Hai đứa nhỏ này...

Tổ Thiên Thu cười hô hố ngắt lời:

- Lão huynh! Cung hỉ Lão huynh!

Lão Đầu Tử tức quá văng tục:

- Mẹ kiếp! Cung hỉ cái con khi!

Tổ Thiên Thu nói:

- Hà tất Lão huynh phải cáu giận. Cung hỉ Lão huynh được người quý tể.

Lão Đầu Tử càng tức, gầm lên ồm ồm:

- Đừng nói càn nữa! Câu chuyện này mà đồn đại ra ngoài thì người và ta còn sống được nữa chăng?

Lão nói câu này bằng một thanh âm rất khủng khiếp.

Tổ Thiên Thu cũng đâm ra sợ sệt đáp:

- Dạ dạ ...

Giọng lão run run.

Nhạc Bất Quần ngồi trên ngọn cây ngoài bức tường vây cách xa hơn, tiên sinh đã vận "Tử hà thần công" mà nghe câu được câu chẳng. Chỉ những câu đối thoại giữa hai lão Tổ Thiên Thu và Lão Đầu Tử lọt vào tai tiên sinh hết.

Tiên sinh ban đầu cho là Lệnh Hồ Xung thừa cơ lúc người ta gặp chuyện nguy nan mà ép liễu nại hoa Tiêu Di cô nương. Mấy câu sau cùng của Lão, Tổ khiến cho tiên sinh suy nghĩ.

- Lệnh Hồ Xung là một trang thiếu niên anh tuấn, còn Tiêu Di cô nương mà lùn mập xấu xa như phụ thân cô, thì sau này khi thất thân cô đem lòng ái mộ gã cũng chẳng lấy chi là lạ.

Lúc đầu tiên Lệnh Hồ Xung toan cưỡng bách Tiêu Di Nhạc Bất Quần đã tính xông vào phòng ngăn cản hấn, nhưng tiên sinh lại nghĩ rằng:

Hết thầy bọn này kể cả Lệnh Hồ Xung, người nào cũng có vẻ bí hiểm quái dị, không hiểu họ mưu đồ chuyện gì? Ta không nên lỗ mãng, hãy yên lặng để coi diễn biến ra sao đã.

Nghĩ vậy tiên sinh ráng nhẫn nại, tiếp tục lắng tai nghe.

Bỗng thấy Tiêu Di thét lên:

- Đừng ... đừng ... nhiều máu quá! van xin người ...

Đột nhiên ngoài tường có tiếng la:

- Lão Đầu Tử Đào cốc tứ quý ta đã đưa về đó!

Vèo một cái! Có người ở bên ngoài tường vây nhảy vào. Chính là hán tử cầm cờ trắng dẫn dụ Đào cốc tứ tiên đến.

Hán tử thấy Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu đều bị cột vào ghế thì giật mình kinh hãi la lên:

Ô hay! sao thế này ...?

gã xoay tay một cái. Trong lòng bàn tay gã cầm một lưỡi đao trủy thủ lấp lánh ánh sáng xanh lè. Tay gã vung lên mấy cái nhanh như điện chớp. bao nhiêu dây thừng trói chân tay Ld và Tổ Thiên Thu đều bị cắt thành từng khúc rớt xuống đất lả tả.

Tiêu Di ở trong phòng kêu thét lên:

- Người ... người ... ta van người đừng làm thế nữa!

Hán tử nghe Tiêu Di kêu la khẩn cấp, giật mình kinh hãi, cất tiếng gọi:

- Tiêu Di cô nương!

Rồi nhảy vọt về phía cửa phòng.

Lão Đầu Tử ra tay rất mau lẹ nắm lấy gã quất lên:

- Không được tiến vào!

Hán tử chừng hững hờ bước lại. Bỗng nghe tiếng Đào Chi Tiên ở trong viện:

- Ta chắc rằng lão tròn ủng như quả dưa được Lệnh Hồ Xung làm rể, tất hoan hỉ vô cùng!

Đào Thục Tiên cãi:

- Lệnh Hồ Xung sắp chết đến nơi. Được chàng rể sống dở chết dở có chi là thú!

Đào Chi Tiên nói:

- Con gái lão cũng sắp chết rồi. Cả hai vợ chồng cùng sống dở chết dở cũng là vừa đôi chứ sao?

Bỗng nghe trong phòng đánh "bình" một tiếng, tựa hồ có vật gì đổ xuống.

Tiêu Di lại hét. Tuy thanh âm yếu ớt mà đầy vẻ khủng khiếp. Cô la:

- Gia gia! vào đây! lẹ lên!...

Lão Đầu Tử nghe con gái kêu gọi, hấp tấp chạy vào phòng thấy Lệnh Hồ Xung nằm lăn dưới đất. Một chiếc bát sứ úp trên ngực hắn, mình đầy máu bết bết. Tiêu Di ngồi tựa trên giường, miệng cô đầy huyết.

Tổ Thiên Thu cùng gã hán tử đứng sau lưng Lão Đầu Tử hết nhìn Lệnh Hồ Xung lại ngó Tiêu Di, trong lòng xiết nỗi nghi ngờ!

Tiêu Di lấp bắp:

- Gia gia! ... gã này cắt tay ra máu rất nhiều .. gã bắt hai nhi uống hai bát rồi ... gã .. còn muốn cắt nữa.

Lão Đầu Tử kinh hãi phi thường, vội cúi xuống đỡ Lệnh Hồ Xung thì thấy vết thương ở cổ tay mặt hắn vẫn còn ra máu không ngớt. Lão nhảy bổ ra ngoài phòng đi lấy thuốc dấu. Lão hoảng hốt cuống cuống. Tuy ở trong nhà mình quen lối đi mà hấp tấp đập cả đầu vào bật cửa sung vù lên. Bật cửa bị đụng mạnh sập mất một nửa.

Đào Chi Tiên đã tưởng lão đánh nhau với Lệnh Hồ Xung liền la hoảng:

- úi chao! Lão Đầu Tử! Lệnh Hồ Xung là một vị hảo hữu của Đào cốc lục tiên. Lão không được đánh nữa. Nặng đánh chết y thì Đào cốc lục tiên sẽ xé cái xác béo y của lão thành từng sợi đó.

Đào Thục Tiên nói:

- Lầm rồi! lầm rồi!

Đào Chi Tiên hỏi:

- Lầm cái gì?

Đào Thục Tiên nói:

- Nếu lão ta toàn thân ốm nhóc mới có thể xé thành từng sợi được. Đằng này lão béo như trâu chươg thì chỉ xé ra thành từng mảnh thịt, mảnh mỡ, chứ thành từng sợi thế nào được!

Lão Đầu Tử bỏ mặc cho hai người cãi vã lằng nhằng, ch5y vội đem thuốc dấuvào rịt vết thương cho Lệnh Hồ Xung. Lão lại nắn mấy chỗ huyết đạo ở trước ngực, hấn mới dần dần hồi tỉnh.

Lão Đầu Tử hơi trấn tĩnh tâm thần liền nói:

- Lệnh Hồ công tử!... Vụ này thật bọn lão phu có tan xương nát thịt cũng... hơi ời!...cũng ...

Tổ Thiên Thu nói theo:

- Lệnh Hồ công tử! vừa rồi Lão Đầu Tử có cột công tử lại cũng chỉ vì hiểu lầm. Sao công tử lại cho là chuyện thật, há chẳng cho y hết đất dung thân?

Lệnh Hồ Xung tủm tủm cười đáp:

- Nội thương của tại hạ chẳng thể dùng linh đan diệu dược nào chữa được nữa. Tổ tiên bối đã vì lòng tốt mà lấy "Tục mệnh bát hoàn" của Lão tiên bối đem cho tại hạ uống. Cái đó thực là .. thực là..

Hắn nói tới đây vì mất huyết quá nhiều lại ngắt đi.

Lão Đầu Tử bồng Lệnh Hồ Xung lên ra khỏi khuê phòng, đem hắn đặt lên giường ngủ trong phòng lão. Lão chau mày mặt buồn rười rượi cất tiếng hỏi luôn mấy câu:

- Làm thế nào bây giờ! Làm thế nào bây giờ!

Tổ Thiên Thu đáp:

- Lệnh Hồ công tử mất nhiều huyết quá, e rằng tính mạng nguy ngập trong khoảnh khắc. Vậy ba người chúng ta dùng nội lực trút vào trong thân thể y được chăng?

Lão Đầu Tử đáp:

- Cũng đành thế vậy.

Lão khẽ nâng người Lệnh Hồ Xung lên, đặt lòng bàn tay lên huyết Đại Truy sau lưng hắn. Lão vừa vận khí thì đột nhiên toàn thân run bắn lên. Bỗng nghe mấy tiếng lách cách! Cái ghế gỗ mà lão ngồi bị đè gãy tan.

Nguyên Lão Đầu Tử vừa trút nội lực vào người Lệnh Hồ Xung liền đụng phải tám chân khí của Đào cốc lục tiên và Bát Giới hòa thượng. Những luồng chân khí này ghê gớm vô cùng! dĩ nhiên Lão Đầu Tử không chống nổi.

Đào Chi Tiên cười ha hả nói:

- Nội thương của Lệnh Hồ Xung đã do sáu anh em mình trút nội lực vào điều trị mà gây ra. Lão tròn ủng như quả dưa kia lại học kiểu đó thì người Lệnh Hồ Xung đã bị nội thương, bây giờ thương thế hắn chắc nặng thêm một tầng nữa.

Đào Thục Tiên nói:

- Tam ca nghe đó! Những tiếng lách cách vang lên, nhất định là lão tròn ủng như quả dưa bị luồng nội lực trong mình Lệnh Hồ Xung hất ra làm đổ vỡ vật gì rồi. Luồng nội lực của Lệnh Hồ Xung bây giờ là cả 6 luồng chân khí của chúng ta xung kích ra thì lão tròn ủng kia chỉ có đường nếm mùi đau khổ của Đào cốc lục tiên chúng ta mà thôi. Thế mới tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

© [HQD](#)